

VELGENGNI GILLETTE

Þú kenndir mér að heil ævi dygði ekki til að finna hana.

Í árangri.

Í tölum.

Á mörkuðum.

Í stöðuhækkunum.

Í löndunum sem ég fór um.

Í titlunum sem prentaðir voru á nafnspjöldin mín.

Ég hélt að hún væri tindur.

Svo uppgötvaði ég að hún var skuggi.

Því hraðar sem ég hljóp, því lengra fjarlægðist hún.

Það var aldrei meiningin að elta hana.

Svo ég skipti um starf.

Ég hætti að eltast við hana.

Ég fór að fylgjast með.

Fólki.

Sögum.

Mistökum.

Glötuðum tækifærum.

Konum.

Sérstaklega konum.

Og þá skildi ég nokkuð sem enginn skóli hafði nokkru sinni kennt mér.

Ég þurfti á veginum að halda.

Án hans hefði ég aldrei skilið.

Velgengni er ekki landvinningur.

Hún er viðurkenning.

Hún er ekki tekin.

Hún er þegin.

Maður ákveður ekki sjálfur hvenær hann er kominn á leiðarenda.

Lífið ákveður það.

Og stundum ber lífið andlit konu.

Þess vegna grunar mig nokkuð mjög einfalt.

Að velgengnin bíði mín ekki einhvers staðar.

Að hún sé ekki falin á bak við samning, bók, verðlaun eða tölu. Hún mun koma.

Hljóðlega.

Án tilkynninga.

Án lúðrablasturs.

Frá konu.

Þegar hún ákveður það.

Og hún mun aldrei tala ítölsku.

Ferdinando